

Споразум о изборима, Анекс 4: Устав Босне и Херцеговине, Анекс 5: Споразум о арбитражи, Анекс 6: Споразум о људским правима, Анекс 7: Споразум о избјеглицама и расељеним особама, Анекс 8: Споразум о Повјеренству за очување националних споменика, Анекс 9: Споразум о оснивању јавних корпорација Босне и Херцеговине, Анекс 10: Цивилна имплементација мировног споразума, и Анекс 11: Споразум о међународним полицијским снагама. Потписивањем Опћег оквирног споразума за мир у БиХ, Устав Босне и Херцеговине ступио је на снагу 14. 12. 1995, који осигурава уставноправне оквире за устројство и функционирање Босне и Херцеговине на потпуно новим, политичким и правним темељима у односу на претходни период.

У првом реду, Устав Босне и Херцеговине у преамбули детаљно наводи темељне нормативне принципе, као што су поштовање људског достојанства, слободе и једнакости, толеранције и помирења, те демократске органе власти и правичне процедуре као најбоље средство за стварање мирољубивих односа унутар плуралистичког друштва. Чланак 2 Устава садржи најшири каталог људских права и темељних слобода и проглашава Европску конвенцију за заштиту људских права и темељних слобода директно примјењивом у Босни и Херцеговини, као дио Устава са изравном примјеном и супремацијом над свим осталим законима, али и Анекс 1 – Додатни споразум о људским правима који ће се такође примјењивати у Босни и Херцеговини.

Институције уставних судова у Босни и Херцеговини утемељене су у Уставу Босне и Херцеговине, Уставу Републике Српске и Уставу Федерације Босне и Херцеговине, којима се осим надлежности уређује организацијско устројство, процедуре и обвезност извршења донесених одлука.

1. Надлежност уставних судова Кад говоримо о надлежности уставних судова, оне су дефиниране Уставом Босне и Херцеговине, Уставом Републике Српске и Уставом Федерације Босне и Херцеговине, што у крајњем значи и диференциране поступке, а тиме и специфичне одлуке овисно од врсте надлежности и природе спорова. Диференцирање ових надлежности заснива се на чињеници у којој мјери уставни судови, поред класичног задатка који се односи на заштиту уставности, остварују и непосреднију везу са законодавном, извршном и судском влашћу.

1. Конвенција о спречавању и кажњавању злочина геноцида (1948), 2. Женевске конвенције I–IV о заштити жртава рата (1949) – и Допунски протоколи I–II (1977), 3. Конвенција која се односи на статус избјеглица (1951) и Протокол (1966), 4. Конвенција о држављанству удатих жена (1957), 5. Конвенција о смањењу броја лица без држављанства (1961), 6. Међународна конвенција о уклањању свих облика расне дискриминације (1965), 7. Међународни пакт о грађанским и политичким правима (1966) и Опциони протоколи (1966 и 1989), 8. Међународни пакт о економским,